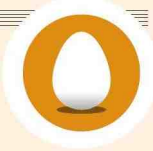

De balans

Monique Leys

Onlangs werd Monique Leys (67) **voorzitter van de raad van bestuur van Dierickx Leys Private Bank**, waar ze als 24-jarige haar overleden vader opvolgde en 22 jaar gedelegeerd bestuurder was. Hier maakt ze haar persoonlijke balans op.

Wie heeft in u geïnvesteerd?

'Als student was dat professor Levy. Aan de Universiteit Antwerpen wakkerde hij de passie voor economie aan door het allemaal praktisch en humoristisch uit te leggen. Later heeft Wilfried Dierickx in me geïnvesteerd. Hij was de derde generatie van de beursvennootschap Dierickx & Cie. En na de fusie in 1996 was er Herman Hendrickx, de huidige voorzitter van het directiecomité. Ook mijn mama heeft mijn carrière mogelijk gemaakt doordat ze voor de kinderen en het huishouden zorgde.'

In wie hebt u zelf vooral geïnvesteerd?

'In de eerste plaats in medewerkers, van wie ik veel respect en vertrouwen terugkreeg. Ik kon altijd op hen rekenen. Ik heb ook intensief in cliënten geïnvesteerd. Ik kan echt zeggen dat zakelijke relaties vriendschapsbanden hebben opgeleverd. En ten slotte heb ik in mijn gezin geïnvesteerd.'

Ten slotte, zegt u?

'Een dokter zei me eens dat niet het kwantitatieve, maar het kwalitatieve telt. Ik heb er effectief weinig tijd aan besteed. De weekends waren wel intens, en we reisden veel, maar de balans helt veel meer over naar het werk. Natuurlijk ging dat met vallen en opstaan. Nu heb ik twee lieve kinderen en drie schatten van kleinkinderen.

Maar als ik kon herbeginnen, zou ik het hetzelfde doen.'

© RV

Ik zoek nu hoe ik mijn dagen kan vullen.

Wanneer bent u het meest gegroeid?

'De eerste keer toen ik na het overlijden van mijn vader in 1974 voor de helft aandeelhouder werd en met zijn vennoot het bedrijf voortzette. Dat was niet eenvoudig. Ik was pas de tweede vrouwelijke wisselagent in België. Een tweede kwantumsprong was de fusie in 1996, toen het kapitaal groter werd en we plots met 25 medewerkers waren. En in 1999, toen we het bankstatuut kregen.'

Schrijft u mensen makkelijk af?

'Nee. Bij conflicten geef ik hen altijd nog een kans. Ik kan hard zijn, maar wil altijd de communicatie behouden.'

Gaat u vaak in het rood?

'Nee. Ik ben vrij optimistisch en extravert. Ik had het geluk dat ik altijd ben blijven groeien. Natuurlijk waren er moeilijke momenten, zoals de beurscrash tien jaar geleden. Toen beleefde ik slapeloze nachten, onwetend over wat 's ochtends met de banken zou gebeuren. Mijn taak was dan: cliënten geruststellen. Het was niet zo dat alles failliet zou gaan. Achteraf is het wel makkelijk praten. Op het moment zelf liep ik op de toppen van mijn tenen.'

Is uw balans nu in evenwicht?

'Nee. Sinds ik deze zomer uit het dagelijks management van de bank ben gestapt, moet ik een nieuwe balans zoeken. De trading, de medewerkers, de stress: ik mis het enorm. Ik wist dat dat zou komen. Voor de cliënten, de bank en de medewerkers is het beter dat er jonge mensen met nieuwe ideeën komen. Mijn gezond verstand zegt dus dat ik een goede beslissing heb genomen, maar mijn hart weent. Ik zoek nu hoe ik mijn dagen kan vullen. Ik reis graag, maar je kan niet elke dag op reis gaan. Misschien neem ik er enkele mandaten bij. Ik denk ook aan golfen. Dat duurt vier uur, da's al een halve dag gepasseerd.'